

της — τοῦτο εἶναι τὸ σπουδαιότερον — καὶ ὅταν αἱ περὶ αὐτῆς πληροφορίες εἶναι εὐχάριστοι, στέλλει τὴν *προξενήτραν* εἰς τοὺς γονεῖς τῆς κόρης ζητῶν αὐτὴν εἰς γάμον, ὅταν δὲ καὶ ἐκεῖνοι θεωρήσωσιν ἄρκετὰ τὰ προσόντα τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ των ἀποφασίζουσι καὶ τὰ *τελειόνοισι*, τότε δὲ ἀναγγέλλεται εἰς τὴν κόρην ἡ ἀπόφασις τῶν γονέων ὡς γεγονὸς τετελεσμένον. Καὶ οὐδέποτε ἀνθίσταται ἡ κόρη εἰς τὴν θέλησιν τῶν γονέων· εἶναι ἄλλως τε κοινοτάτῃ ἐνταῦθα ἡ φιλοσοφία τῆς *ράβδου*.

Ὑπὸ τὴν τελευταίαν ἔποψιν τὰ *παγκύργια* τοῦ Πηλίου ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ *παζάρια* τῆς Ἀνατολῆς, αἱ δὲ νέαι ἔχουσι πρὸς τοὺς νέους οἷαν σχέσιν τὰ ἐμπορεύματα πρὸς τοὺς ἀγοραστάς.

Ἐν τοσούτῳ ὁ χορὸς ἐξακολουθεῖ ἄκμαϊος, τὸ *τυμπανόξυλον* βαρὺ ἀπειλεῖ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰ θραύσῃ τὴν κοιλίαν τοῦ τυμπάνου, οἱ ἔμποροι πωλοῦσιν ἐν φωναῖς τὰ λείψανα τῶν ἐμπορευμάτων των *ῥσα ῥσα*, οἱ παῖδες μὲ τὰς νέας *σουρίχτρας* των ἐκχωφαίνουσι τὸν κόσμον, αἱ μητέρες μετὰ πρωτοφανοῦς ἀφελείας προσφέρουσι τοὺς παλλεύκους μαστούς των εἰς τὰ *πειναλέα* στόματα τῶν νηπίων, τὰ *βιολιά* παίζουσι ἐντὸς τοῦ παρακειμένου καφενείου, ὑπὸ τοὺς ἥχους δ' αὐτῶν νέοι τινὲς χορεύουσι τὸν *κλέφτικον* ἢ τὸν *καρσιλαμᾶ*, ὁ ἱερεὺς κρούει τὸν κώδωνα διὰ τὸν ἐσπερινόν, ὁ δὲ ἥλιος ἀποχαιρετῶν τὴν *χαρμόσουνον* αὐτὴν συνάθροισιν κρύπτεται ὀπισθεν τοῦ βουνοῦ, ἐνῶ τὰ πρὸς ἀνατολὰς νεφύδρια λαμβάνουσι τὰ ὠραιότερα χρώματα.

[·Ε· Τσαγκαράδα·]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς *μυταρᾶν*

Ἦγουν, τοὔτέστι, δηλαδή, μὲ ἄλλους λόγους, ἦτοι:
Ποτέ μου δὲν ἀπῆντησα σὰν τὴν ὀδική σου μύτη!

Εἰς *χάχαν*

Γελᾷς μὲ ὅ,τι ὀδῆς, μ' ὅ,τι σοῦ ποῦνε,
καὶ δὲν γελᾷς μὲ σέ, ποῦ σέ γελοῦνε.

ΑΔΟΥΠΗΣ